

Arrest

nr. 252 425 van 9 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoekers dienen op 16 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op respectievelijk 15 en 18 september 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 september 2020 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 14 februari 1948 in San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U studeerde openbare boekhouding en werkte als dominee, terwijl u bijkluste als timmerman in het atelier dat bijgebouwd was aan uw domineeswoning. U trouwde in 1977 met [M.V.R.D.P.] [...], die samen met u in België een verzoek om internationale bescherming indiende. U hebt 2 zonen, [O.M.] [...] en [D.A.] [...] die eveneens een verzoek om internationale bescherming indienden in België, en een zoon [C.A.] en dochter [D.B.] die nog in San Salvador wonen. U had een huis in 11 Calle Oriente in San Salvador en woonde daar met uw vrouw en kinderen, tot u het huis in 1999 verliet om dominee te worden in Chalatenango en er de domineeswoning naast de kerk in Santa Rita betrok.

Op 29 maart 2019 om 10 uur in de ochtend kwamen twee bendeleden van de MS13 naar uw atelier en vroegen u op een rustige manier om een economische bijdrage te leveren. Uw vrouw was op dat moment niet aanwezig. Omdat u geen problemen wilde hebt u hen 20 dollar gegeven, waarop de twee mannen er vandoor gingen. U vertelde die dag aan uw vrouw wat er gebeurd was, maar jullie hechtten er beide niet veel belang aan, omdat mensen u vaker om wat geld kwamen vragen. Op 26 april 2019 kwamen dezelfde twee mannen langs. Ditmaal zeiden ze op bedreigende toon dat u hen 50 dollar moest geven. Toen u zei dat u dat niet had, zeiden ze dat u het moest geven of dat u anders vermoord zou worden. Een van hen rolde zijn T-shirt op en toonde zo het pistool dat hij had. U haalde 50 dollar die u eigenlijk opzij had gezet om voeding te kopen en gaf het hen. Ze zeiden u ook om niet naar de politie te gaan, of dat u anders de gevolgen zou dragen. U besprak het incident met uw dochter, die u zei dat u moest stoppen met de kerk en naar haar moest komen. Nadat u op 5 mei met uw zoon [A.] in België had overlegd, die u zei dat u ook naar België moest komen, besloot u om te vertrekken. Om uw reis te bekostigen zou u het materiaal uit uw atelier verkopen. U kwam met uw vriend [S.] overeen dat hij het materiaal voor 3500 dollar zou overkopen, maar dat hij het geld in 2 keer zou betalen. Hij gaf u de eerste 1750 dollar op 20 mei. Op 25 mei kwamen de twee bendeleden weer naar u toe voor de renta en u had de 50 dollar al klaargelegd om aan hen te geven. Ze zeiden die dag nog eens dat u niet naar de autoriteiten mocht gaan en dat ze de volgende keer 150 dollar zouden komen eisen. Op 29 mei sprak u met [A.], de vicepresident van de kerkgemeenschap in de buurt. U meldde dat u vier maanden nodig had om het land te verlaten en dat u [M.G.] en [A.C.] als uw opvolgers aanduidde. Die dag kocht u ook een vliegticket voor uzelf om El Salvador in september 2019 te verlaten. U had echter nog niet genoeg geld om ook voor uw vrouw een ticket te boeken. U droeg uw werk in de kerk uiteindelijk over op 13 juni. Die dag kwamen uw dochter en haar man u ophalen en brachten u naar hun huis in 11 Calle Oriente, San Salvador. U en uw vrouw verbleven bij het gezin van uw dochter tot het moment van jullie vertrek. Uw zoon [O.M.] woonde sinds 10 augustus, toen hij terugkeerde uit de Verenigde Staten, eveneens in het huis. U en uw vrouw kwamen niet meer buiten. Op 15 augustus kreeg u de tweede helft van het geld van [S.] en u kocht op 28 augustus een ticket voor uw vrouw om het land te verlaten in oktober 2019. U reisde op 9 september 2019 alleen via Panama en Spanje naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op 16 september 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, uw huwelijksakte, een kaart van de Asamblea De Dios, foto's van uw werk als dominee en als timmerman, een betalingsbewijs aan de Evangelische Conferentie en een flyer met het kerkprogramma.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van

Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omdat u sinds 29 maart 2019 renta moest betalen aan twee bendeleden in uw woonplaats in Santa Rita. Dit begon met de vraag naar een vrije bijdrage in maart, maar ging over in een eis om 50 dollar te betalen voor de maanden april en mei, en uiteindelijk de vraag om in juni 150 dollar te betalen (CGVSX (hierna: CGVS man), p. 8-9). Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Immers, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat de problemen die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Volgens uw verklaringen kwamen op 29 maart twee bendeleden langs in uw atelier, gelegen naast het pastoriehuis waar u samen met uw echtgenote woonde (CGVS man, p. 6-7 en CGVSX (hierna: CGVS vrouw), p. 4), en vroegen u om een bijdrage waarop u hen de 20 dollar uit uw zak gaf. U stelt dat u en uw vrouw, aan wie u later vertelde wat er gebeurd was, hieraan initieel niet veel belang hechtten. U stelt dat het ook niet in u opkwam dat de bendeleden opnieuw zouden langskomen om geld op te halen, omdat mensen wel vaker langskwamen en u om enkele dollars vroegen, en dat u het aanvankelijk als iets normaal beschouwde (CGVS man, p. 8 en 10-11). Dit verbaast enigszins aangezien u verklaart wel duidelijk gezien te hebben dat het om bendeleden van de MS13 ging, gelet op de tatoeage "13" in de nek van een van hen (CGVS man, p. 10). Op de vraag of de bendeleden gewapend waren die dag, antwoordt u dat u het niet kan zeggen omdat u het wapen niet heeft gezien (CGVS man, p. 10). Hierover legde uw echtgenote echter een tegenstrijdige verklaring af, door te stellen dat de bendeleden die eerste keer al hun pistool lieten zien en dat u het wapen toen heeft gezien (CGVS vrouw, p. 9).

Volgens uw verklaringen werden u en uw echtgenote pas bezorgd nadat de bendeleden een tweede keer waren langsgeslagen op 26 april om 50 dollar renta te vragen, en bespraken jullie vanaf toen wat jullie zouden doen. U stelt dat u op aanraden van uw zoon in de eerste week van mei een koper begon te zoeken voor uw werkmateriaal, zodat u met dat geld vliegtickets kon kopen om het land te verlaten (CGVS man, p. 8). Hoewel u dus reeds begin mei had beslist om het land te verlaten – of toch althans

om Santa Rita te verlaten volgens uw echtgenote (CGVS vrouw, p.12) – bleef u wel wonen in de pastorij en werken in de kerk tot u op 13 juni Santa Rita verliet, zelfs nadat de benedeleden op 25 mei nog een derde keer waren langsgesproken om 50 dollar renta op te halen (CGVS man, p. 9 en 13).

Het verbaast dat u na dit tweede incident op 26 april, en uw besluit van enkele dagen later om uw woonplaats te verlaten, nog tot 29 mei wachtte om de kerkgemeenschap en vicevoorzitter [A.] op de hoogte te stellen van uw vertrek en dat u pas nadien uw reis naar België regelde (CGVS man, p. 9). Gevraagd waarom u tot 29 mei wachtte om aan de kerk te melden dat u Santa Rita zou verlaten, antwoordt u dat u elke laatste dinsdag van de maand een bijeenkomst met de Presbyters had en dat u die gelegenheid gebruikte om te zeggen dat u 4 maanden nodig had om het land te verlaten, waarna u later die dag het vliegticket kocht. Op de vraag waarom u niet vroeger tegen [A.] zei dat u het land zou verlaten, aangezien u had kunnen verwachten dat de benedeleden vóór 29 mei nog eens zouden langskomen, antwoordt u dat u eerder nog geen geld had en dat [A.] u de goedkeuring gaf op 29 (CGVS man, p. 14). Hiermee verklaart u echter niet waarom u nog een maand na uw besluit om Santa Rita te verlaten wachtte om uw kerkoverste in te lichten, zelfs al had u kunnen voorzien dat de benedeleden in die periode zouden terug komen, en daarna nog eens twee weken wachtte alvorens uit Santa Rita te vertrekken. Uw echtgenote verklaart in dit verband dat jullie niet vroeger konden vertrekken omdat u nu eenmaal uw functie had in de kerk en u eerst moest spreken met de verschillende priesters om uw functie over te dragen. Gevraagd of u dan niet probeerde om vroeger te spreken met de priesters, antwoordt uw echtgenote dat de vergadering van Presbyters plaatsvond op 29 mei en dat u daar de mogelijkheid had om met de anderen te praten. Op de vraag of u niet de kans had om eerder met de andere Presbyters te praten, aangezien jullie schrik hadden dat de benedeleden zouden terugkomen, antwoordt uw vrouw dat u misschien wel die mogelijkheid had, maar dat de vergadering nu eenmaal die dag gepland was en dat u een formele gelegenheid wilde afwachten om uw vertrek aan te kondigen (CGVS vrouw, p. 12-13). Dat u niet eerder probeerde om uw vertrek met uw kerkoverste te bespreken en hiervoor de formeel geplande gelegenheid wilde afwachten doet twijfels rijzen omtrent de ernst van de aangehaalde problemen en de daadwerkelijke urgentie voor u en uw echtgenote om te vertrekken. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat u de helft van het geld van de verkoop van uw materiaal al ontving op 20 mei, maar dat u ook toen nog niet begon te zoeken naar vluchten om het land te verlaten. Dat u nog moest wachten op de toestemming van de kerk om te mogen vertrekken, zoals uw echtgenote stelt (CGVS vrouw, p. 14), verklaart echter niet waarom u niet vroeger zou beginnen zoeken naar manieren om te vertrekken. Ook dit element plaatst vragen bij de ernst van uw problemen en de hoogdringendheid van uw vertrek.

Op de vraag of u enige voorzorgsmaatregelen nam na de 26e april, aangezien u had kunnen verwachten dat de benedeleden eind mei opnieuw zouden langskomen voor het ophalen van de renta zoals zij hadden aangekondigd (CGVS vrouw, p. 10), antwoordt u eerst dat de voorzorgsmaatregel die u nam was dat u uw zoon op de hoogte bracht van de situatie. Nogmaals doorgevraagd of u echt bepaalde maatregelen trof uit voorzorg in de periode dat u nog bleef werken, antwoordt u dat u vanaf 25 mei al het mogelijke hebt gedaan en dat u al uw spullen zo snel mogelijk van de hand probeerde te doen om te kunnen vertrekken (CGVS man, p. 13). Op de vraag of u, aangezien u wist dat de benedeleden zouden terug komen eind mei, hebt geprobeerd te vermijden dat de benedeleden u in die periode thuis konden treffen, antwoordt u van wel en dat u daarom de kerk overhandigde op 13 juni (CGVS man, p. 14), hetgeen echter niet echt steek houdt aangezien de benedeleden in mei zouden terugkomen. Uit uw antwoorden blijkt derhalve dat u geen echte veiligheidsmaatregelen trof tussen het tweede incident op 26 april en uw vertrek uit Santa Rita op 13 juni. Wanneer aan uw echtgenote de vraag gesteld wordt of jullie enige voorzorgsmaatregelen troffen na het tweede incident, antwoordt zij dat jullie voor het werk van de kerk nog buiten moesten om het Evangelie in groep te verkondigen en dat jullie in groep gewoon vrij rondliepen buiten omdat dat wel moest voor de kerk (CGVS vrouw, p. 11). Zij stelt eveneens dat jullie gewoon bleven waar jullie woonden, ook al hadden de benedeleden gezegd dat ze zouden terugkomen (CGVS vrouw, p. 14). Gelet op uw verklaring dat de benedeleden zeer bedreigend overkwamen op 26 april (CGVS man, p. 8 en 12), alsook de verklaring van uw vrouw dat zij vanaf 26 april echt ziek werd van de situatie waarin jullie verstrikt zaten (CGVS vrouw, p. 7), verbaast het ten zeerste dat u na dit incident nog meer dan anderhalve maand in de kerk bleef doorwerken, zelfs nadat de benedeleden jullie nogmaals bedreigd hadden in mei, zonder enige concrete voorzorgsmaatregelen te treffen. Dat jullie bovendien nog gewoon buiten kwamen om het Evangelie te verkondigen doet des te meer afbreuk aan de ernst van de door u beweerde bedreigingen.

U verklaart na uw vertrek uit Santa Rita op 13 juni geen problemen meer gekend te hebben bij uw dochter in 11 Calle Oriente, waar u niet meer buitenkwam in de 3 maanden dat u daar verbleef tot uw vertrek op 9 september (CGVS man, p. 5-6, 9 en 14-15). Ook uw echtgenote stelt niet meer buiten

gekomen te zijn in de 4 maanden dat zij bij uw dochter verbleef, tot haar vertrek op 6 oktober (CGVS vrouw, p. 15). Evenmin kende uw dochter nog enige problemen na jullie vertrek uit het land (CGVS man, p. 3). Daarbij kan nog worden opgemerkt dat u niet weet of de benedeleden nog naar u zijn komen vragen in Santa Rita. Gevraagd of u nog contact hield met de leden van de kerkgemeenschap na 13 juni, antwoordt u dat u het contact met hen bent verloren omdat u van telefoonnummer moest veranderen (CGVS man, p. 15). Er dient opgemerkt dat uw verklaringen in dit verband tegenstrijdig zijn met die van uw echtgenote. Zij stelt immers dat jullie inderdaad van simkaart veranderden, maar dat jullie na jullie komst naar België wel opnieuw contact hadden met hen en dat ze u berichten hebben gestuurd. Gevraagd of zij hoorde van de benedeleden die nog naar jullie kwamen vragen in Santa Rita, antwoordt uw echtgenote dat ze het niet weet en dat ze het niet meer heeft gevraagd omdat het beter is niet over die dingen te spreken (CGVS vrouw, p. 15). Het verwondert enigszins dat jullie niet meer zouden vragen of de benedeleden nog naar jullie kwamen vragen in jullie woonplaats, aangezien dit toch de aanleiding van jullie vertrek uit het land vormde. Opnieuw ondergraaft dit element de ernst van de aangehaalde problemen.

Het dient tenslotte opgemerkt dat u en uw echtgenote pas lange tijd nadat de problemen in Santa Rita zich hadden voorgedaan uit het land vertrokken. Gevraagd waarom u pas na verschillende maanden het land verliet, antwoordt u dat u een goedkope vlucht had gevonden die pas op 9 september zou vertrekken, maar dat er nog maar 1 plaats over was op die vlucht. Gevraagd of het geen risico was om zonder uw vrouw te vertrekken, aangezien zij de benedeleden zelf ook had gezien, antwoordt u dat er promotie was op het ticket van 9 september (CGVS man, p. 14). Dat u en uw vrouw pas respectievelijk 3 en 4 maanden na het laatste incident op 25 mei het land verlieten doet opnieuw afbreuk aan de ernst van de door u beweerde problemen. Dat uw vrouw bovendien een maand na u vertrok uit El Salvador, omwille van een promotie op een bepaalde vlucht, zet de geloofwaardigheid van de door u beweerde angst weerom geen kracht bij.

U en uw echtgenote stellen dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u uit El Salvador bent vertrokken en de benedeleden zo het idee zouden hebben dat u hen voor de gek hebt gehouden (CGVS man, p. 15) en hebt uitgedaagd (CGVS vrouw, p. 15).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De door u aangehaalde problemen worden immers als onvoldoende zwaarwichtig beschouwd voor de toekenning van internationale bescherming. Bovendien dient u geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u louter en alleen omwille van uw buitenlands verblijf in het vizier zal komen van criminele bendes. Tot slot kan in di verband nog worden opgemerkt dat het feit dat uw zoon Andres reeds in België verblijft voorheen geen problemen voor u heeft veroorzaakt in El Salvador.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij

twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan de bovenstaande appreciatie. Uw paspoort, identiteitskaart en huwelijksakte tonen enkel uw nationaliteit en identiteit aan. De foto's van uw atelier en de kerk, het betalingsbewijs aan de Evangelische Conferentie, de flyer met het kerkprogramma en uw kaart van de Asamblea de Dios tonen enkel aan dat u voor de kerk werkte. Deze elementen staan echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 10 augustus 1950 in Santiago De Maria in Usulután. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U studeerde af van de technische middelbare school en werkte 17 jaar in uw eigen cafetaria. U trouwde op 2 februari 1977 met [O.M.P.R.] [...], die samen met u een verzoek om internationale bescherming indiende in België. U hebt 2 zonen, [O.M.] [...] en [D.A.] [...] die eveneens een verzoek om internationale bescherming indienden in België, en een zoon [C.A.] en dochter [D.B.] die nog in San Salvador wonen. U had een huis in 11 Calle Oriente in San Salvador en woonde daar tot 1999 met uw echtgenoot en kinderen. In 1999 verhuisde u met uw man naar Santa Rita, Chalatenango, waar jullie de pastorijswoning betrokken naast de kerk waar uw man Presbyter was.

Op 29 maart 2019 om 10 uur 's morgens kwamen twee bendeleden van de MS13 naar het steegje naast de pastorijswoning en het houtatelier van uw man. Ze vroegen hem een bijdrage te leveren, waarop uw man hen de 20 dollar gaf die hij op zak had. U was op dat moment niet thuis. Toen uw man het u later vertelde, dachten jullie dat het niet opnieuw zou gebeuren. Op 26 april kwamen dezelfde twee bendeleden echter terug naar het steegje. Ze vroegen uw man om 50 dollar renta te betalen. Toen uw man zei dat hij dat niet had, begonnen ze agressieve taal te gebruiken en een van hen toonde een wapen, waarop uw man 50 dollar ging halen in de pastorijswoning en het hen gaf. De bendeleden zeiden dat ze zouden blijven terugkomen om renta op te halen en dreigden dat jullie niet naar de politie mochten gaan omdat jullie anders de gevolgen zouden dragen. Hierop besprak u met uw man wat jullie zouden doen. Twee dagen later belden jullie met jullie dochter [D.] en zoon [C.], die zeiden dat jullie de kerk moesten verlaten. In mei praatten jullie met jullie zoon [A.], die jullie zei dat jullie het materiaal van het atelier moesten verkopen om jullie vertrek uit het land te bekostigen. Vanaf dan probeerde uw man zijn materiaal te verkopen. Jullie vonden een koper, [S.] genaamd, die het totale bedrag van 3500 dollar zou betalen in twee schijven: een eerste op 20 mei en een tweede op 15 augustus. Op 25 mei kwamen dezelfde twee bendeleden opnieuw langs in het steegje. Uw man betaalde 50 dollar en de bendeleden zeiden opnieuw dat hij niet naar de politie mocht gaan. Ze zeiden ook dat ze de volgende keer 150 dollar zouden vragen. Op 29 mei was er een conferentie van de presbyters uit de buurt en uw man vroeg verlof voor 4 maanden om het land te verlaten, waarvoor hij de toestemming kreeg. Die dag kocht hij zijn vliegticket om op 9 september naar België te reizen. Op 3 juni had uw man een vergadering met de andere pastoors van het district Chalatenango en vertelde hij dat hij het land zou verlaten. Op 13 juni droeg uw man de kerk over aan zijn opvolger. Die dag kwam uw dochter jullie ophalen en bracht jullie naar haar huis in 11 Calle Oriente, waar jullie bleven tot jullie vertrek uit het land. Op 28 augustus kochten uw man uw vliegticket om op 6 oktober naar België te reizen. U en uw man kwamen niet meer buiten in de periode dat jullie bij jullie dochter verbleven. U reisde op 6 oktober 2019 samen met uw zoon [O.M.] via Spanje naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op 1 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw verzoek om internationale bescherming steunt volledig op de motieven die door uw echtgenoot [O.M.P.R.] ter zake werden uiteengezet. U verklaart immers zelf nooit persoonlijke problemen te hebben meegemaakt in El Salvador, maar enkel door de relatie met uw echtgenoot (CGVS1923106B, p. 15). In het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan de bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en identiteitskaart tonen enkel uw nationaliteit en identiteit aan. Dit element staat echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 57/5quater en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekers lichten toe dat een kopie van de gehoorverslagen bij het CGVS werd aangevraagd. Evenwel, stellen zij verder:

“Enkel verzoeker heeft de notities van het persoonlijk onderhoud ontvangen, en dit, samen met de bestreden beslissing. Verzoekster heeft die notities nooit ontvangen.

Wel heeft de raadsvrouw van verzoekers per e-mail de notities wat verzoeker betreft op 23 september ontvangen. De raadsvrouw was dan aan het wachten op de notities van verzoekster om een afspraak in te plannen en de notities van beide na te lezen. De notities van verzoekster werden echter nooit ontvangen, noch door de raadsvrouw, noch door de cliënte.

Op 28 september 2020 werd de beslissing reeds genomen, minder dan 8 dagen na het ontvangen van de notities door de raadsvrouw, en de notities werden tegelijk met de beslissing naar verzoeker gestuurd. .

De beslissing maakt nochtans geen toepassing van de artikelen 57/6 noch van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet. Een termijn van acht werkdagen moesten dus aan verzoekers gegeven worden om hun opmerkingen over te maken over de inhoud van het verslag.

Daarenboven, wat verzoekster betreft werden de notities ook niet samen met de beslissing verstuurd, waardoor verzoekster gewoonweg de notities niet ontvangen heeft. Verzoekers hadden nochtans opmerkingen willen bezorgen aan het CGVS die essentieel waren bij het onderzoeken van hun asielaanvraag. Het is inderdaad zo dat de tolk op het gehoor van verzoeker niet van Spaanse moedertaal was, en terwijl ze zelf heel goed begrepen werd door de verzoeker bleek het omgekeerd niet altijd waar te zijn.

Salvadoranen hebben een zwaar accent in het Spaans. Om die reden is het van cruciaal belang om de notities goed na te lezen. Op het moment zelf van het gehoor is het inderdaad uiterst gênant om opmerkingen te maken over de vertaling.

Op het einde van het gehoor van verzoekster heeft de raadsvrouw nogmaals het belang benadrukt van de opmerkingen die overgemaakt zouden worden over de notitie's:

“Wenst de advocaat/vertrouwenspersoon nog iets toe te voegen? Ik vind dat ze het interview goed heeft afgelegd, ook al was ze soms heel emotioneel en was haar manier van denken heel rechtlijnig. Ik denk dat dat ook niet evident was voor de tolk. Daarom, kan het ook soms moeilijk zijn om te interpreteren

wat ze echt bedoelde met iets. Voor de rest, heb ik het gevoel dat er een paar misverstanden zijn over het gehoor van meneer. Maar wij zullen zeker opmerkingen geven. Bij de deur van het atelier, Over die 4 maanden: hg heeft dat niet gezegd, hi; zei alleen dat hij verplicht was nog 4 maanden in het land te blijven omdat er geen vlucht was die hij kon betalen."

Zelfs die opmerkingen werden niet correct opgeschreven.

Er blijkt dan ook uit de bestreden beslissing dat de enige tegenstrijdigheden die aangehaald werden te wijten zijn aan een misverstand met de tolk, of aan een verkeerde transcripties in de gehoornota's (zie hieronder).

Op bl. 1 4 werd in de gehoornota's van verzoeker opgeschreven:

"Waarom hebt u tot 29 mei gewacht om aan de kerk te melden dat u het land zou verlaten en de kerk wilde overdragen? Ten eerste, omdat in mei, de dag dat ze gekomen zijn. Op dat moment hadden we elke laatste dinsdag van de maan eer. bijeenkomst van de presbyters. Ik gebruikte die gelegenheid om te zeggen dat ik 4 maand nodig had om het land te verlaten. Hij zei dat het geen probleem was. Ik zei dat M.G. zich over de kerk zou ontfemen en broeder A. als hulpkracht.

Die ochtend is het bevestigd en die namiddag kocht ik het ticket.

Waarom had u 4 maanden nodig om het land te verlaten? Omdat ik een goedkope vlucht had gevonden. Ik sprak met agentschap om vlucht te boeken, slechts 1, voor 840 dollar en dan 50 voor de verzekering. Die vlucht zou pas vertrekken op 9 september."

In dat stuk zijn er duidelijk vertalingsproblemen. Er blijkt duidelijk uit dit uittreksel dat de tolk de verzoeker gewoonweg niet goed verstond.

Verzoeker heeft verklaard: "necesito 4 meses para salir del pais". Met die verklaring bedoelt hij dat hij vier maanden verlof vroeg, omdat hij naar het buitenland wou. Hij zei dus niet aan de kerk dat hij 4 maanden voorbereiding nodig had om het land te kunnen verlaten, maar dat hij de kerk gedurende 4 maanden wilde overhandigen, om een reis te kunnen doen. Hij vroeg toestemming om het land te kunnen verlaten, maar hij wilde niet dat de kerk een vermoeden zou hebben van zijn problemen, want hij vreesde dat de bende wraak zou willen nemen. Het is ook gewoonweg niet logisch wat geschreven staat in het gehoorverslag.

De raadvrouw van verzoeker had daarenboven om het moment van het gehoor nog geen opmerkingen geformuleerd (ze moest zich haasten om naar een volgend gehoor te kunnen gaan dat ze anders, omwille van de toenmalige coronarichtlijnen, niet meer ging kunnen bijwonen). De bedoeling was om die opmerkingen samen met de opmerkingen op het gehoorverslag over te maken aan het CGVS. De raadvrouw wenste de dossierbehandelaar erop te wijzen dat haar veelvuldige vragen over waarom ze zich niet meer gehaast hebben om te vertrekken of waarom ze geen voorzorgsmaatregelen hebben genomen na het eerste verzoek om de renta te betalen wijzen om een totaal onbegrip van de situatie in El Salvador en helemaal niet pertinent zijn om de vrees van verzoekers te onderzoeken.

Verzoekers hadden ook reeds een tekening gemaakt om de aanwezigheid van de bendeleden in de Calle Oriente uit te leggen aan het CGVS, die ze gingen overmaken:

(...)

Het is van belang om daarom de beslissing te vernietigen en niet enkel rekening te houden met die opmerkingen in het kader van een verzoekschrift volle rechtsmacht: op die manier verliezen mijn cliënten inderdaad een graad van beroep. Ze willen dat er eerst een beslissing van het CGVS komt conform de wettelijke voorschriften, die rekening houdt met hun opmerkingen over het gehoorverslag, en als die nog negatief zou zijn om ertegen in beroep te kunnen gaan.

De bestreden beslissing moet om die reden vernietigd worden."

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 57/6/2 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de

motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht en van de onpartijdigheidsplicht.

Verzoekers gaan in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en trachten deze te weerleggen. Zij lichten daarbij toe:

“Het CGVS hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers omwille van volgende redenen:

- De benedeleden kwamen de eerste keer geld vragen, en verzoeker wist dat zij tot de MS 13 behoorden, maar was nog niet ongerust omdat hij dacht dat het om een eenmalig verzoek ging. Het CGVS hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoeker dat de benedeleden ook vaak eenmalig financiële bijdrages vragen, zonder zich te baseren op objectieve informatie over de situatie in El Salvador.*

De eerste keer hadden de benedeleden nog geen renta gevraagd, enkel een financiële bijdrage. De hele bevolking van El Salvador leeft permanent in vrees voor de renta. Ze worden regelmatig spullen gestolen op straat of in het openbaar vervoer. Dat is anders dan het moment waarop die benedeleden effectief om een renta vragen. Dan maken ze duidelijk dat ze een bepaald bedrag iedere week of iedere maand zullen komen opeisen. Dit was duidelijk nog niet het geval op 29 maart en ook al kon verzoeker misschien al ongerust zijn, is het allesbehalve ongeloofwaardig dat hij zich ton nog geen zorgen maakte.

- Er zou een tegenstrijdigheid zijn tussen de verklaringen van verzoeker en die van verzoekster over het eerst bezoek van de benedeleden: terwijl verzoeker zegt dat ze die dag geen wapen hebben getoond, zei verzoekster van wel.*

Verzoekster was niet aanwezig bij het eerste bezoek. Ze verwarde toen met de eerste keer dat zij die benedeleden gezien heeft. Toen hebben de benedeleden een wapen getoond. Met de stress van het interview heeft verzoekster haar eigen herinnering gemengd met wat haar echtgenoot haar verteld had. Men kan op basis hiervan zeker niet concluderen tot een ongeloofwaardigheid van het relaas.

- Verzoekers hadden reeds begin mei, nadat hen op 26 april een maandelijkse renta van 50 dollar gevraagd werd, beslist om Santa Rita te verlaten. Nochtans bleven ze tot 13 juni in Santa Rita, en heeft verzoeker zich niet bijzonder gehaast om de kerkoversten en dergelijke te contacteren.*

Deze redenering van het CGVS toont duidelijk dat het CGVS de situatie in El Salvador niet begrijpt. Zolang iemand de gevraagde renta betaalt, loopt hij heel weinig risico's van de bendes. Het is pas op het moment dat hij niet meer kan betalen, dat het risico om vermoord te worden bijzonder hoog is.

Verzoekers wisten dat ze eind mei nog 50 dollars renta gingen moeten betalen. Ze hadden dit aanvaard, en het was voor hem mogelijk om die renta in mei nog te betalen.

Een plaats verlaten waar men twintig jaar gewoond heeft, de kerk verlaten waar verzoeker al die jaren dominee was... Het zijn bijzonder moeilijke beslissingen die voorbereiding vergen. Daarenboven moest verzoeker eerst zijn materiaal kunnen verkopen alvorens ze konden vertrekken. De beslissing om te vertrekken was daarenboven heel moeilijk om te aanvaarden voor verzoekster.

Men ziet in tijden van oorlogen dat mensen zolang mogelijk in hun land blijven. Het is dus net wel geloofwaardig dat verzoekers niet onmiddellijk vertrokken zijn na het eerste verzoek om de renta te betalen.

Zouden ze dit wel gedaan hebben, dan zou het CGVS hen verweten hebben dat ze onmiddellijk vertrokken zouden zijn. Het CGVS zegt zelf dat een groot deel van de Salvadoraanse bevolking een renta moet betalen, en het is de positie van het CGVS zelf om te stellen dat het louter moeten betalen van een renta geen daad van vervolging vormt. Het is pas op een moment dat het betalen van de renta niet mogelijk is dat het CGVS ernstige schade erkent in hoofde van asielzoekers.

De bestreden beslissing is dus strijdig met de positie van het CGVS in andere dossiers. Het lijkt alsof de inhoudelijke redenering achter de beslissing niet langer van belang is, zolang men maar een redenering heeft om iemand niette geloven.

Dit is in casu flagrant, gezien er dezelfde dag en door dezelfde dossierbehandelaar een negatieve beslissing genomen werd voor de zoon van verzoekers, op basis van volgende motivering:

(....)

Ook belangrijk om te benadrukken is dat verzoekers niet over de bedreigingen wensten te spreken met de kerkautoriteiten. De bendes zijn overal geïnfilteerd, en ze vreesden dat, zou MS 13 op de hoogte worden gebracht van het feit dat zij hun probleem aan de kerk hebben gerapporteerd, zij problemen zouden krijgen met die bende. Daarom heeft verzoeker niet geprobeerd om een vroegere beslissing te krijgen van zijn kerkoverste.

De motivering van de bestreden beslissing klopt dus helemaal niet als het stelt "(...)".

Zoals hierboven reeds gesteld, zolang verzoekers de renta bleven betalen waren ze relatief veilig in Santa Rita. Ze wisten echter dat het niet ging lukken om op lange termijn die renta te betalen. Toen die verhoogd werd naar 1 50dollar, was de situatie helemaal onhoudbaar geworden voor verzoekers. Daarom hebben ze ook het overhandigen van de kerk uiteindelijk vervroegd.

- **Verzoeker heeft pas op 29 mei zijn vlucht geboekt**

Het CGVS verwijt aan verzoeker dat, terwijl hij reeds geld gekregen had van het verkoop van zijn materiaal op 20 mei, hij pas op 29 mei, na de toestemming te hebben gekregen van zijn kerkoverste, een vlucht heeft geboekt.

Het CGVS kan blijkbaar helemaal niet begrijpen dat die kerk, waaraan verzoekers 20 jaar van hun leven besteed hebben, van cruciaal belang was voor hen. Ze konden die kerk niet zomaar achterlaten en wouden zekerheid hebben over een opvolging. Ze waren bereiden om risico's te nemen in het belang van de kerk, gezien het hun levensproject was geworden. Zijn waren in hun ogen verantwoordelijk voor alle parochiegangers van hun buurt.

- **Verzoekers hebben weinig voorzorgsmaatregelen genomen na 26 april**

Opnieuw begrijpt het CGVS niet dat zolang verzoekers de renta blijven betalen, ze relatief veilig zijn in El Salvador.

De bestreden beslissing is duidelijk volledig gebaseerd op dat misverstand.

De bestreden beslissing lijkt te verwachten dat verzoeker zich verstoep had, eind mei, om de renta niet te kunnen betalen. Dit is volledig in strijd met de objectieve situatie in El Salvador: het is veel veiliger om te blijven en de renta te betalen, zolang men die renta kan betalen.

Toen de renta echter verhoogd werd naar 150 dollar, wat de helft was van het totaal inkomen van verzoekers, werd het niet langer mogelijk om te blijven en hebben ze, ruim voorde datum dat de benedeleden zouden terugkeren, Santa Rita verlaten.

Het feit dat verzoekers al dan niet bleven werken en naar buiten gingen is dus allesbehalve een teken dat hun relaas niet geloofwaardig is. Ook al zouden ze benedeleden tegenkomen via hun werk, zolang ze de renta betaald hadden, zouden ze in principe niets ondernemen.

- **Contact met de kerkgemeenschap**

Verzoeker heeft geen contact meer gehad met de Kerk sinds 13 juni 2019. Hij wil dat ook niet meer.

Verzoekster, daarentegen, bij aankomst in België, heeft haar simkaart in haar gsm teruggestoken en heeft contact gehad met haar vrouwengroepering, waarvan ze voorzitter was, die tot een andere kerk behoort.

- **Verzoekers zijn nog maanden in El Salvador gebleven alvorens het land te verlaten** Verzoekers zijn inderdaad nog 3 en 4 maanden in El Salvador gebleven, in afwachting van hun vlucht. Zoals ze het reeds uitgelegd hadden, was hun financiële situatie heel moeilijk.

Ze konden geen eerdere vlucht boeken met de middelen die zij hadden.

Dit wijst op het feit dat verzoekers effectief in de onmogelijkheid waren om de renta te blijven betalen. Was het voor hen mogelijk geweest, waren ze natuurlijk vroeger vertrokken, en had verzoeker zijn echtgenote niet een maand lang achtergelaten in El Salvador.

Het feit dat ze apart de tickets geboekt hebben wijst op de geloofwaardigheid van hun relaas.

- **Conclusie**

Verzoekers verklaringen waren heel consistent en gedetailleerd. De enige tegenstrijdigheid die gevonden werd is te wijten aan een misverstand.

Waar het CGVS bepaalde zaken niet geloofwaardig vindt, is het eigenlijk te wijten aan een gebrek aan kennis van de situatie in El Salvador.

Verzoekers moeten een internationale bescherming krijgen in België."

Verzoekers verwijzen naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en benadrukken het belang van een lezing in samenhang met de algemene landeninformatie en met hun specifieke profielen.

Verzoekers gaan vervolgens in op de mara-problematiek in El Salvador en haalen daarbij de UNHCR guidelines over dat land aan. Zij stippen aan dat zij geen familieleden hebben in de bendes en dus in angst voor hen leven.

Wat betreft het werk van verzoekers voor de Kerk, stellen verzoekers het volgende:

"Verzoeker was "pastor" in de Kerk van Santa Rita, en verzoekster werkte ook voltijds voor die kerk. Ze woonden in de parochiewoning.

In het "El Salvador International Religious Freedom Report" van United States Department of State (stuk B8)

"According to medio reports, criminals continued to routinely disrupt and target religious communities through extortion, killing, or beating pastors and their congregants, arbitrarily limiting freedom of movement, and stealing religious artifacts." (bl. 1)

Verzoekers werden bedreigd door de benedeleden omwille van hun werk voor de Kerk. De Kerk wordt door de bendes soms als een vijand gepercipieerd omdat ze het geweld bestrijden en vaak hulp bieden aan benedeleden om de bendes te verlaten. Verzoekers moeten bijgevolg erkend worden als vluchteling."

Verzoekers wijzen er op dat zij al meer dan een jaar de renta niet hebben betaald en lichten toe: *"Vanaf juni 2019 moesten verzoekers een renta van 150 dollar per maand betalen aan de benedeleden. Zouden ze niet betalen, dan riskeren ze voor hun leven, zoals regelmatig bevestigd wordt door de vele moorden in El Salvador. Sinds mei 2019 hebben verzoekers echter de renta niet langer betaald. In geval van terugkeer, zullen ze bijgevolg door de MS 13 gepercipieerd worden al mensen die een renta dienden te betalen, maar die al meer dan een jaar niet betaald hebben."* Verzoekers benadrukken dat de COI Focus van 15 juli 2019 over de veiligheidssituatie in El Salvador het risico in geval van niet betalen van de renta bevestigt. Zij riskeren te worden gedood bij terugkeer en verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers gaan vervolgens ook in op hun hoedanigheid van returnee in geval van terugkeer naar El Salvador vanuit het oogpunt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat de commissaris-generaal heeft nagelaten hun individuele situatie in geval van terugkeer te analyseren en dat de bestreden beslissingen enkel algemeen beschikbare informatie over returnees in El Salvador meegeven zonder deze in concreto toe te passen op hun persoonlijke situatie. Hij haalt hierbij de UNHCR guidelines aan alsook de relevante COI Focus van 9 januari 2020, waarbij verzoekers menen dat hij hiervan een foute lezing maakt. Zij verwezen verder naar verschillende verslagen van onder meer de International Crisis Group, IDMC en Human Rights Watch waaruit zij uitgebreid citeren.

Verzoekers zetten uiteen: *"Tot slot kan de situatie van verzoeker niet gelijkgesteld worden met de situatie van Salvadoranen die niet migreerden, of zelfs met hun situatie voor zijn vertrek."*

In geval van terugkeer zouden zij inderdaad snel geïdentificeerd worden als terugkerende migranten en zouden zij geen job meer hebben, wat hen bijzonder kwetsbaar zouden maken voor afpersing - en hen zodoende in de specifieke doelgroep plaatsen van personen die bijzonder « af risk » zijn van een afpersing of van andere vervolgingsakten (...)". De hoedanigheid van returnee van verzoekers in geval van terugkeer naar El Salvador is wél een motief voor het bieden van een bescherming in hunnen hoofde. De situatie van verzoekers in geval van terugkeer werd niet correct geanalyseerd door het CGVS, daar hun specifieke situatie niet in concreto in acht werd genomen en de bestreden beslissing louter verwijst naar algemeen beschikbare informatie. Overigens is de geciteerde informatie onvolledig en achterhaald, of stellen de geciteerde verslagen het tegenovergestelde dan wat het CGVS erin leest

"De hoedanigheid van returnee van verzoeker in geval van terugkeer naar El Salvador is wél een motief voor het bieden van een bescherming in haar hoofde. De situatie van verzoeker in geval van terugkeer werd niet correct geanalyseerd door het CGVS, daar zijn specifieke situatie niet in concreto in acht werd genomen en de bestreden beslissing louter naar algemeen beschikbare informatie verwijst."

Overigens is de geciteerde informatie onvolledig en achterhaald, of stellen de geciteerde verslagen het tegenovergestelde dan wat het CGVS erin leest."

De hoedanigheid van returnee van verzoeker moet subsidiair gezien worden als een grondslag voor bescherming, indien hem de hoedanigheid van vluchtelingen niet word erkend. (...) Hierop aanvullend, aangezien de geweldgraad die heerst in El Salvador, en het feit dat, behalve voor een aantal rijkelui die over voldoende geld beschikken om zichzelf in een zekere mate te beschermen, iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen (cf. infra, punt 4, wat dit betreft), kan aan verzoekers ook een bescherming worden toegekend op basis van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet."

Verzoekers wijzen er verder op dat volgens verschillende bronnen El Salvador een van de meest gewelddadige landen ter wereld is, waar geweld dagelijks voorkomt. Dit geweld neemt de vorm aan van moorden maar ook van verdwijningen, diefstalen, afpersingen, ... Het is zowel gericht als willekeurig van aard. Verzoekers citeren uitvoerig uit landeninformatie en lichten toe: *"Hieruit blijkt dus dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is. Zo kan het simpel feit om van een wijk gecontroleerd door een mara te verhuizen naar een wijk gecontroleerd door een andere mara reeds dodelijke gevolgen hebben. Het simpel feit om van een wijk naar een ander te wandelen kan ook problemen veroorzaken. De aard van het geweld betekent dat iedereen er op elk moment aan kan worden*

blootgesteld. De controle van de maras over heel het land maakt het haast onmogelijk om aan dit geweld te ontsnappen."

Verzoekers benadrukken dat zij afkomstig zijn uit Ilopango, een municipaliteit die wordt gekenmerkt door een bijzonder hoog niveau van geweld. Zij stellen een incident te hebben aangehaald waar een jongen in hun huis is komen schuilen omdat hij schrik had voor de bendes en verwijzen naar een YouTube filmpje over dat incident. Zij voegen er aan toe dat in september twee bendeleden eveneens werden vermoord in Las Canas en verwijzen naar een ander YouTube filmpje dat het geweld in Ilopango beschrijft. Human Rights Watch benadrukt dat sommige buurten in El Salvador extreem gevaarlijk zijn. Ten slotte halen verzoekers het nieuws aan van de moord op 6 personen in de nacht van 11 op 12 oktober in San Salvador.

Verzoekers besluiten dat El Salvador een situatie kent van geweld van grote intensiteit, dat kan worden gekwalificeerd als willekeurig, zonder dat de overheid in staat is om een effectieve bescherming te bieden aan haar burgers. Zij menen dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een situatie die rechtvaardigt dat zij, in subsidiaire orde, een bescherming moeten krijgen op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de mogelijkheden tot bescherming door de nationale autoriteiten, verwijzen zij naar de UNHCR guidelines en de COI Focus van 15 juli 2019 waaruit blijkt dat de corruptie- en straffeloosheidsgraad in El Salvador bijzonder hoog ligt. Zij wijzen ook op de risico's gebonden aan het indienen van een klacht, wat voldoende aantoont dat bescherming onbestaande is en de problemen zelfs verergert.

2.3. Verzoekers voegen ter ondersteuning van hun verzoekschrift de volgende stukken toe:

- stuk B 1 : International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018;
- stuk B 2: Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*, september 2018;
- stuk B 3: Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020;
- stuk B 4: International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017;
- stuk B 5: Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018*;
- stuk B 6: OSAC, *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019;
- stuk B 7: recente krantenartikels over de veiligheidssituatie in El Salvador;
- stuk B 8: *El Salvador International Religious Freedom Report*, United States Department of State.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 23 maart 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020;
- COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020;
- UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met

de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Verzoekers merken in hun verzoekschrift op dat zij tijdens hun respectievelijke gehoren telkens hebben aangegeven dat zij een kopie van het gehoorverslag wilden ontvangen. Enkel een kopie van het gehoorverslag van verzoeker werd ontvangen op 23 september 2020. Op 28 september 2020 werden de bestreden beslissingen echter reeds genomen. Verzoekers klagen aan dat de termijn van 8 werkdagen waarbinnen zij opmerkingen kunnen formuleren, niet werd gerespecteerd en dat er in hun geval evenwel geen toepassing was van de artikelen 57/6 en 57/6/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers klagen ook aan dat zij geen kopie van het gehoorverslag van verzoekster hebben ontvangen. In het verzoekschrift wordt echter een gedeelte uit verzoeksters gehoorverslag geciteerd en ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van verzoekers dat een kopie van verzoeksters gehoorverslag werd verstuurd met de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij inderdaad is tekortgekomen aan haar verplichtingen voortvloeiend uit artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat, hoewel deze tekortkoming te betreuren valt vanuit de optiek van behoorlijk bestuur, noch uit lezing van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, noch uit enige andere bepaling blijkt dat het niet (tijdig) betekenen van de kopie van het gehoorverslag en het niet-verlenen van een termijn van acht werkdagen om opmerkingen te formuleren, op enige wijze wordt gesanctioneerd. Het niet naleven door de verwerende partij van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, houdt enkel in dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt.

Het staat verzoekers vrij om eventuele opmerkingen over de inhoud van deze gehoorverslagen kenbaar te maken in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht, wat zij ook hebben gedaan.

Verzoekers betogen zo dat de tolk tijdens hun gehoor op het CGVS het Spaans niet als moedertaal heeft en dat zij niet altijd goed werden begrepen door de tolk. Zij menen dat het daarom van belang is om de gehoorverslagen goed na te lezen omdat het uiterst gênant is om opmerkingen te maken tijdens de vertaling. Dit betoog vormt evenwel geen valabele reden om geen opmerkingen te maken over eventuele tolkproblemen. Waar zij in hun eerste middel verder stellen dat de enige tegenstrijdigheden die aangehaald werden, zijn te wijten aan een misverstand met de tolk of aan een verkeerde transcriptie in het gehoorverslag, zullen hun concrete bemerkingen in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden besproken.

Waar in het eerste middel ook nog wordt gesteld dat de raadsvrouw van verzoekers wenste te wijzen op een totaal onbegrip van de verwerende partij voor de situatie in El Salvador en het gebrek aan pertinentie voor de vrees van verzoekers, stelt de Raad vast dat deze argumenten in het tweede middel van het verzoekschrift worden uitgewerkt en eveneens hieronder worden besproken in het kader van een beoordeling in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers verhuisden in 1999 naar Santa Rita in Chalatenango waar verzoeker priester was in een Presbyteriaanse kerk. Zij verklaren dat zij vanaf maart 2019 renta moesten betalen aan twee bendeleden. De afpersing zou gestart zijn met vrije bedragen maar ging over in een eis om 50 dollar te

betalen voor de maanden april en mei en zou uiteindelijk hebben geresulteerd in de vraag om in juni 150 dollar te betalen. Verzoekers trokken daarop naar het huis van hun dochter in de stad San Salvador, en ontvluchtten later El Salvador.

5.2. De Raad wijst vooreerst op de algemene situatie in El Salvador. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten diens individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.3. Verzoekers hebben in het kader van hun asielprocedure een aantal documenten voorgelegd zoals hun paspoort, identiteitskaart en huwelijksakte, die enkel hun nationaliteit en identiteit aantonen. De foto's van verzoekers ateljee en de kerk, het betalingsbewijs aan de Evangelische Conferentie, de flyer met het kerkprogramma en zijn kaart van de Asamblea de Dios tonen verder aan dat hij voor de Presbyteriaanse kerk werkte.

Dit zijn allemaal elementen die in casu niet worden betwist, maar geen betrekking hebben op de kern van hun vluchtmotieven.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. De Raad stelt vast dat verzoekers tijdens hun gehoor bij het CGVS het stadje Santa Rita, in het departement Chalatenango, waar verzoeker sinds 1999 priester was, afschilderen als een plaats waar alles in het begin normaal verliep en waar het heel rustig was. Er waren wel geruchten over actieve bendes in de omringende dorpen waarbij MS-13 de meeste macht en activiteiten had, maar in Santa Rita was de aanwezigheid van bendes *“eigenlijk amper merkbaar of zichtbaar”*. Verder was ook

geweten dat eigenaars van bussen in Santa Rita werden afgeperst of dat bendeleden op de bus stapten en mensen bestolen. In 2019 zouden verzoekers geruchten hebben gehoord dat de bendeleden ook in het kanton en de wijk actief waren, maar kennis over de lokale bendeleiders of de bendeleden hebben verzoekers niet. Verzoekers zouden nooit problemen hebben gehad en nooit bendeleden hebben gezien tot de datum van het eerste incident op 29 maart 2019 (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 4-5; gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 4-5).

Op die dag zouden twee bendeleden zijn langsgekomen in het atelier van verzoeker, gelegen naast het pastorijs huis waar hij samen met zijn echtgenote woonde (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 6-7 en gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 4). Zij zouden verzoeker om een bijdrage hebben gevraagd, waarop hij hen 20 dollar gaf. Verzoeker verklaart dat hij en zijn vrouw, aan wie hij later vertelde wat er was gebeurd, hieraan initieel niet te veel belang zouden hebben gehecht. Volgens verzoeker komen “zo veel mensen (...) langs en je geeft het hen dan maar, belangeloos” (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 8; gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 7) en gebeurde het vaker dat mensen langskwamen en verzoeker om enkele dollars vroegen, hetgeen hij aanvankelijk als iets “normaal” beschouwde (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 10-11).

Dergelijke laconieke houding rijmt echter niet met de door verzoekers geschetste context waar Santa Rita lange tijd gevrijwaard bleef van de aanwezigheid van bendes maar waar er stilaan geruchten waren dat de bendes hun intrek namen in de wijk, en al helemaal niet met verzoekers verklaring dat hij duidelijk heeft gezien dat het in casu om bendeleden van MS-13 zou gaan, gelet op de tattoo “13” in de nek van een van hen (ibid., p. 10). Dat mensen vaker zouden langskomen om geld te vragen, neemt niet weg dat verzoeker tevens verklaarde dat dit incident van 29 maart 2019 de eerste keer was dat hij te maken zou hebben gekregen met bendeleden in Santa Rita (ibid., p. 10), dat gevrijwaard bleef van de aanwezigheid van bendes en waar alles rustig was. Het is in de door verzoekers beschreven omstandigheden dan ook volstrekt niet aannemelijk dat verzoeker dit incident als “normaal” zou beschouwen en hieraan geen belang zou hechten. Het betoog in het verzoekschrift dat op 29 maart 2019 nog niet duidelijk was dat verzoekers elke maand renta zouden moeten betalen, doet aan de voorgaande bevindingen geen afbreuk.

Bovendien leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over de vraag of de bendeleden op 29 maart 2019 gewapend waren. Verzoeker kan hierop niet antwoorden omdat hij het wapen niet heeft gezien (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 10), terwijl verzoekster stelt dat de bendeleden die eerste keer al hun pistool lieten zien en dat verzoeker het wapen toen heeft gezien (CGVS vrouw, p. 9).

Het betoog dat verzoekster onder stress van het interview haar eigen herinnering over de eerste keer dat zij de bendeleden heeft gezien, heeft verward met wat haar echtgenoot haar vertelde over de eerste keer dat bendeleden in het atelier kwamen, vormt geen aannemelijke verklaring voor deze tegenstrijdigheid. De Raad merkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is. Daar waar kan worden aangenomen dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen op de gestelde vragen met betrekking tot het vluchtrelaas. In casu blijkt uit gehoor zeer duidelijk dat de vraagstelling betrekking had op de eerste keer dat de bendeleden in het atelier kwamen, zijnde 29 maart 2019, waarbij verzoekster enerzijds duidelijk verklaarde dat zij er “toen niet bij” was maar ook geheel ondubbelzinnig stelde dat haar echtgenoot “de eerste keer” het wapen heeft kunnen zien (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 9).

5.5. Nadat de bendeleden op 26 april 2019 een tweede keer zouden zijn langs gekomen om 50 dollar renta te vragen, zouden verzoekers reeds begin mei hebben beslist om het land te verlaten, minstens om Santa Rita te verlaten (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 8; gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 12). Verzoekers bleven evenwel in de pastorijs wonen alsook werken in de kerk tot 13 juni, wanneer zij Santa Rita verlieten, zelfs nadat de bendeleden op 25 mei nog een derde keer waren langsgekomen om 50 dollar renta op te halen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 9 en 13).

In hun verzoekschrift wijzen verzoekers erop dat zolang de renta wordt betaald, men weinig risico loopt en dat het net wel geloofwaardig is dat zij niet onmiddellijk zijn vertrokken na het eerste verzoek om renta te betalen. Het is volgens verzoekers pas toen de renta werd verhoogd naar 150 dollar dat de situatie helemaal onhoudbaar werd. Zulk betoog verklaart evenwel niet waarom verzoekers verklaren dat zij reeds begin mei beslisten om Santa Rita te verlaten, doch pas op 13 juni daadwerkelijk vertrokken.

Verzoeker tracht dit laattijdige vertrek uit Santa Rita te verklaren met de uitleg dat hij tot 29 mei 2019 zou hebben gewacht om de kerkgemeenschap en vicevoorzitter A. op de hoogte te stellen van hun vertrek (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 9).

Gevraagd waarom verzoeker tot 29 mei wachtte om aan de kerk te melden dat hij en zijn echtgenote Santa Rita zouden verlaten, antwoordt verzoeker dat er elke laatste dinsdag van de maand een bijeenkomst met de Presbyters was en dat zij die gelegenheid gebruikten om te zeggen dat zij het land zouden verlaten (ibid., p. 13, 14). Op de vraag waarom hij niet vroeger tegen A. zei dat hij het land zou verlaten, antwoordt verzoeker dat hij eerder nog geen geld had en dat A. hem de goedkeuring gaf op 29 mei (ibid., p. 14). Verzoekers antwoord verduidelijkt echter nog steeds niet waarom hij, na zijn besluit om Santa Rita te verlaten, bijna een maand wachtte om zijn kerkoverste in te lichten en daarna nog eens twee weken wachtte alvorens uit Santa Rita te vertrekken op 13 juni.

Verzoekster verklaart in dit verband dat zij niet vroeger konden vertrekken omdat verzoeker nu eenmaal zijn functie had in de kerk en hij eerst moest spreken met de verschillende priesters om zijn functie over te dragen. Gevraagd of hij dan niet probeerde om vroeger af te spreken met de priesters, antwoordt verzoekster dat de vergadering van Presbyters plaatsvond op 29 mei en dat hij daar de mogelijkheid had om met de anderen te praten. Op de vraag of verzoeker niet de kans had om eerder met de andere Presbyters te praten, aangezien hij schrik hadden dat de benedeleden zouden terugkomen, antwoordt verzoekster dat verzoeker misschien wel die mogelijkheid had, maar dat de vergadering nu eenmaal die dag gepland was en dat verzoeker een formele gelegenheid wilde afwachten om zijn vertrek aan te kondigen (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 12-13).

In hun verzoekschrift herhalen verzoekers dat zij niet over de bedreigingen wensten te spreken met de kerkautoriteiten omdat de bendes overal geïnfiltrerd zijn en zij vreesden dat MS-13 te horen zou krijgen dat zij het probleem aan de kerk hadden gerapporteerd. Luidens verzoekers verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS, heeft hij dat ook niet gedaan *“Ik zei het niet tegen de geloofsgemeenschap. Want had ik hen dat meegedeeld, dan had dat problemen voor mij gegeven.”* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 15), hetgeen hij bevestigt in zijn gecorrigeerde verklaringen in het verzoekschrift, met name dat hij toestemming vroeg om gedurende 4 maanden een reis te kunnen doen omdat hij niet wilde dat de kerk een vermoeden zou hebben van zijn problemen daar hij vreesde dat de bende wraak zou willen nemen. Ook verzoekster bevestigt dat zij niets van hun problemen aan de kerkoverste hebben verteld (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 12-13).

Het betoog dat zij niet wensten te spreken over de bedreigingen ten aanzien van de kerkautoriteiten, verklaart nog steeds niet waarom verzoeker niet eerder met zijn kerkoversten heeft gesproken, des te meer daar verzoeker niet de echte reden voor zijn vertrek hoefde mee te delen om een goedkeuring voor zijn vertrek te krijgen, zoals blijkt uit hun verklaringen.

Bijkomend wijst de Raad erop dat verzoekers' verklaringen over infiltratie van de bendes in hun kerk, niet lijken te stroken met de eerder door hen geschetste situatie dat de aanwezigheid van bendes in Santa Rita *“eigenlijk amper merkbaar of zichtbaar”* was.

Gelet op wat voorafgaat komen de verklaringen dat verzoeker niet eerder probeerde om zijn vertrek met zijn kerkoverste te bespreken en hiervoor de formeel geplande gelegenheid wilde afwachten, dan ook niet geloofwaardig over.

Verzoekers halen in hun verzoekschrift nog aan dat verzoeker met *“necesito 4 meses para salir del pais”* enkel bedoelde dat hij vier maanden verlof vroeg omdat hij naar het buitenland wilde, en niet dat hij vier maanden voorbereiding nodig had om het land te kunnen verlaten. Wat er ook van zij, de verduidelijking die verzoekers hier aanreiken in het verzoekschrift verklaart nog steeds niet waarom verzoeker zijn vertrek niet eerder probeerde te bespreken met zijn kerkoverste, zoals hierboven uitgebreid besproken. Bijgevolg brengt verzoeker met zijn verduidelijking over wat hij bedoelde met *“necesito 4 meses para salir del pais”* geen element aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal in deze had kunnen wijzigen.

Daarbij merkt de Raad nog op dat verzoeker reeds de helft van het geld van de verkoop van zijn materiaal van het atelier ontving op 20 mei, maar dat hij ook toen nog niet begon te zoeken naar vluchten om het land te verlaten omdat zij volgens verzoekster nog moesten wachten op de toestemming van de kerk om te mogen vertrekken (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 14).

Dat verzoekers hun vertrek uit Santa Rita lieten afhangen van de toestemming van de kerkoverste verklaart niet waarom ze niet vroeger zouden hebben gezocht naar manieren om te vertrekken en ondermijnt de geloofwaardigheid van hun relaas.

5.6. In hun verzoekschrift werpen verzoekers op dat ze die kerk, waaraan ze 20 jaar van hun leven hebben besteed, niet zomaar konden achterlaten en dat zij zekerheid wilden over de opvolging. Zij stellen dat zij bereid waren risico's te nemen in het belang van de kerk, wat hun levensproject was.

Dit betoog rijmt evenwel niet met verzoekers houding na zijn vertrek uit Santa Rita op 13 juni 2019. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker geen contact meer heeft gehouden met de leden van zijn kerkgemeenschap na 13 juni 2019 omdat hij van telefoonnummer moest veranderen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 15). In het verzoekschrift stelt verzoeker zonder meer dat hij geen contact meer wil. Indien de kerk zijn levensproject zou zijn, dan mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker meer interesse zou betonen ten aanzien van zijn kerkgemeenschap waarvan hij zo lang priester was en een manier zou vinden om het verloren contact te herstellen. Zijn gebrek aan interesse voor wat er met de kerkgemeenschap gebeurde na zijn vertrek, ondermijnt het volledige betoog over het belang dat verzoeker zou hebben gehecht aan de formele toestemming van de kerkoverste om te kunnen vertrekken. Deze blijk van desinteresse zet de geloofwaardigheid van het relaas tevens verder op de helling.

Bovendien leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de vraag of zij nog contact hielden met de leden van de kerkgemeenschap na 13 juni. Verzoekster stelt immers dat zij inderdaad van simkaart veranderden, maar dat zij na hun komst naar België wel opnieuw contact hadden met de kerkgemeenschap en dat de kerkgemeenschap hen berichten hebben gestuurd (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 15).

In het verzoekschrift houdt verzoekster heden voor dat zij contact had met haar vrouwengroepering die tot een andere kerk behoort en waarvan ze voorzitter was. Dit is echter niet meer dan een loutere post factum bewering die er duidelijk op is gericht om de vastgestelde tegenstrijdigheden te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Dit betoog overtuigt geheel niet. Uit verzoeksters verklaringen blijkt ondubbelzinnig dat zij het had over de kerkgemeenschap in Santa Rita waarvan haar echtgenoot priester was en niet over haar vrouwengroepering.

Verder blijkt dat verzoekers niet weten of de benedeleden nog naar hen zijn komen vragen in Santa Rita. Wanneer haar wordt gevraagd of de benedeleden nog naar hen kwamen vragen in Santa Rita, antwoordt verzoekster dat ze het niet weet en dat ze het niet meer heeft gevraagd omdat het beter is niet over die dingen te spreken. Voorts hebben de leden van de kerkgemeenschap niets verteld over problemen met benedeleden (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 15).

Dat verzoekers niet meer zouden vragen of de benedeleden nog naar hen kwamen vragen in Santa Rita, wat toch de aanleiding was van hun vertrek uit El Salvador, getuigt van een desinteresse in de door hen geschetste problematiek die moeilijk in overeenstemming is te brengen met hun voorgehouden vrees voor vervolging. Van verzoekers mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij zoveel mogelijk moeite doen om van de situatie in hun land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van hun persoonlijke problemen, omdat zij hun relaas moet baseren op elementen uit hun land van herkomst op basis waarvan een inschatting kan worden gemaakt van de eventuele risico's bij terugkeer. Verzoekers' desinteresse in hun eigen situatie doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

5.7. Verzoekers zijn pas lange tijd nadat de problemen zich in Santa Rita hadden voorgedaan uit het land vertrokken. Uit hun verklaringen blijkt dat zij niet samen zijn vertrokken, maar er de voorkeur aan gaven om verzoeker eerst te laten vertrekken op 9 september 2019 omwille van een promotie op een vlucht waar nog maar één plaats over was, en dit ondanks het gegeven dat verzoekster ook met de benedeleden in aanraking was geweest (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 14). Het komt weinig aannemelijk over dat, als verzoekers effectief vreesden voor hun leven, zij dan nog gedurende respectievelijk 3 en 4 maanden na het laatste incident op 25 mei 2019 in de woning van hun dochter zouden hebben verbleven zonder buiten te komen, enkel om gebruik te kunnen maken een vliegtuigticket in promotie richting België. Het betoog in het verzoekschrift dat hun financiële situatie moeilijk was en zij geen eerdere vlucht konden boeken, doet geen afbreuk aan de bevinding dat ze pas lange tijd na hun problemen in Santa Rita uit het land zijn vertrokken en dat ze respectievelijk 3 tot 4 maanden nodig hadden om El Salvador te verlaten waarbij niet blijkt dat verzoekers niet elders en goedkoper toevlucht hadden kunnen zoeken.

5.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang en in het licht van de beschikbare landeninformatie, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat aan verzoekers' verklaringen over afpersing en bedreigingen door benedeleden van MS-13 in Santa Rita geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers'

kritiek op de motieven in de bestreden beslissingen dat ze weinig voorzorgmaatregelen hebben genomen, behoeft dan ook geen verdere bespreking. Verzoekers' algemene verwijzing naar de mara-problematiek in El Salvador, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke. Gelet op wat voorafgaat, is het vluchtrelaas van verzoekers en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er bijgevolg niet in de concrete problemen die zij zouden hebben gehad met de bendeleden in Santa Rita, aannemelijk te maken.

5.9. Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij werden bedreigd omwille van hun werk voor de Kerk, stelt de Raad vast dat zij zich hier ter terechtzitting over tegenspreken waar zij insisteren dat de afpersing niet gelinkt was aan de kerk maar wel aan verzoekers atelier. Nergens uit hun verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS blijkt overigens dat verzoekers enig gewag maakten van bedreigingen omwille van hun werk voor de kerk. Verzoekers hebben verder op generlei wijzen gesteld dat zij door de bendes werden gepercipieerd als een vijand omdat zij geweld bestrijden en hulp bieden in het verlaten van bendes. Zoals reeds vermeld, zouden verzoekers voor het incident op 29 maart 2019 nooit in aanraking zijn gekomen met bendeleden in Santa Rita. Ook wanneer verzoeker uitdrukkelijk de vraag wordt gesteld waarom zij na al die jaren plots werden gevisieerd en de bendeleden nooit eerder zijn langs geweest, verwijst verzoeker op geen enkele wijze naar bedreigingen omwille van hun werk voor de kerk, maar enkel naar het feit dat Santa Rita een veel grotere stad is (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 11). Ook verzoekster geeft aan niet te kunnen zeggen waarom de bendeleden na zo een lange tijd plots kwamen aankloppen (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 10). Het betoog in het verzoekschrift als zouden zij worden bedreigd omwille van hun werk voor de Kerk, is dan ook niet meer dan een loutere en kwalijke post factum bewering.

5.10. Verzoekers betogen dat zij bij terugkeer zullen worden gepercipieerd als mensen die renta moesten betalen maar deze sinds mei 2019 niet meer hebben betaald en dat zij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland en omdat zij behoren tot de sociale groep van 'returnees', in het bijzonder zij die voor hun vertrek uit El Salvador reeds problemen hebben gekend.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 23 maart 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoekers' betoog dat de informatie achterhaald is, is dan niet langer dienstig.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*". De informatie die verzoekers aanhalen, werpt geen ander licht op de voorgaande appreciatie, aangezien het dezelfde informatie als deze waarop de voormelde analyse is gebaseerd.

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als 'returnee' aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers' verklaringen over afpersing en bedreigingen door bendeleden van MS-13 in Santa Rita. Derhalve blijkt dan ook niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden; evenmin zijn

er andere indicaties dat zij problemen hadden met bendeleden. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd door bendeleden. Hun verklaringen bij het CGVS dat zij bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vrezen door criminele bendes te worden gevisieerd omdat zij uit dat land zijn vertrokken en de bendeleden zo het idee zouden hebben dat zij hen voor de gek hebt gehouden (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 15) en hebt uitgedaagd (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 15), kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift nog aan dat zij een tekening hebben gemaakt om de aanwezigheid van bendeleden in de Calle Oriente in de stad San Salvador uit te leggen.

De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, en dat de stad San Salvador criminaliteit kent en gevaarlijk kan zijn. Verzoekers hebben tijdens hun gehoren inderdaad verschillende gebeurtenissen beschreven die zich over de jaren heen voordeden in de Calle Oriente, die kaderen in de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en die de aanwezigheid van verschillende bendes in hun wijk bevestigen, maar dit is op zich niet voldoende om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken, nu zij op geen enkel moment aantonen dat zij tijdens deze gebeurtenissen persoonlijk door deze bendeleden werden bedreigd of hierdoor persoonlijk ernstige problemen hebben ondervonden (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5-6; gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 5). Verder herhaalt de Raad dat aan hun beweerde afpersingsproblemen met MS-13 in Santa Rita geen enkel geloof wordt gehecht zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij niet in de negatieve aandacht staan van MS-13. Er zijn dan ook geen indicaties dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador, en met name bij terugkeer naar Calle Oriente in de stad San Salvador, problemen zullen ondervinden met MS-13, de bende die volgens verzoekers hun straat controleert (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5; gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 5), hetgeen verzoekers ter terechtzitting herhalen. Uit hun verklaringen blijkt verder dat ook de bende Barrio 18 dicht in de buurt actief is, maar er zijn geen concrete indicaties dat verzoekers in de negatieve aandacht staan van Barrio 18. Verzoekers verklaarden dat zij daar nooit problemen gekend hebben (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 5). De Raad acht het van belang er in deze op te wijzen dat op de identiteitskaarten van verzoekers als adres Calle Oriente te San Salvador staat vermeld, en niet Santa Rita waar ze jarenlang verbleven (AD CGVS, stuk 5, map met documenten). Het huis in de Calle Oriente is nog steeds eigendom van verzoeker, en hoewel zijn dochter daar woont, is hij nooit van domicilie veranderd (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 4). Verzoekster vermeldde tijdens haar gehoor dat van hun kinderen enkel hun zoon A. problemen heeft gekend met de bendes in Calle Oriente maar zij de problematiek van haar zoon op geen enkel wijze op haar persoon of die van verzoeker betreft. Ook ter terechtzitting wordt op algemene wijze verwezen naar de problemen van de zoon A. zonder dat deze in concreto op verzoekers worden betrokken, alsook gesteld de buurt 'extreem gewelddadig' is zonder hiermee in concreto een persoonlijk risico in hoofde van verzoekers aannemelijk te maken. Bovendien wordt in de bestreden beslissingen nog terdege aangehaald dat het feit dat hun zoon A. reeds in België verblijft, voorheen geen problemen voor verzoekers heeft veroorzaakt in El Salvador.

Elders in het verzoekschrift houden verzoekers plots voor dat ze afkomstig zijn uit de stad ('municipaliteit') Ilopango maar zij hebben steeds voorgehouden in wezen afkomstig te zijn van de stad San Salvador, waar ze nog steeds zijn gedomicilieerd en hetgeen ook op hun identiteitskaarten staat vermeld ("*municipio: San Salvador*"). Ilopango en San Salvador zijn twee verschillende steden. Zij verwijzen naar een incident dat ze zouden hebben aangehaald over een jongen die in huis is komen schuilen, maar de Raad kan nergens in de gehoorverslagen enige verwijzing naar zulk incident terugvinden. Verder verwijzen verzoekers in hun verzoekschrift (nr. 20) nog naar incidenten die enkel aantonen dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, hetgeen niet wordt betwist. Deze incidenten kaderen alle in de algemene veiligheidssituatie die El Salvador kenmerkt maar zijn, zoals reeds vermeld, op zich niet voldoende om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Het feit dat ze een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure als

dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor ze identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat ze na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.11. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas, is er evenmin nood aan een onderzoek naar de in El Salvador voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden. De betreffende argumenten zijn hier dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld, dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhalen in hun verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door

hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek. Wat betreft artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 zetten verzoekers niet uiteen op welke wijze deze bepaling geschonden zou zijn, zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES